

רותי בן-אברהם:

„שיר זה חומר גלם - חשוב המבצע!“

גבריאל מוקד:

„אין סוציאליזם ללא אמון העובדים!“

גדי כ"ץ:

„ישראלי יכול לעבוד בלי GREEN CARD?“

אם מתאמצים חזק ומחפשים היטב, רואים שיש עוד ארצות בעולם מלבדנו, ואפילו יש עוד ארצות עם בעיות רציניות. אחת מהן היא פולין. אחרי שקט יחסי של כמעט שנה, יצאו הפולנים שוב לרחובות, למורת רוחו של המישטר הצבאי שם.

מה שקורה בפולין זאת טרגדיה של מישטר קומוניסטי, נוסף לטרגדיה של העם הפולני. מיפלגה שתפשה את השלטון, או התימרה לתפוש אותו בשם הפועלים, הגיעה לעימות טוטאלי עם כל מעמד הפועלים המיוצג באיגוד המיקצועי הארצי שלו, סולידריות. המישטר הצבאי של ירוזלסקי, הודה, בהוציאו את סולידריות אל מחוץ לחוק, כי אינו יכול לחיות במחיצה אחת עם 12 מיליון הפועלים, התומכים כולם בלך ולנסה ובתבריו. והרי אין מקום לסוציאליזם שאינו נהנה מאמון האיכלוסיה העובדת. מודע, לפי דעתך, חיכה המישטר כמעט שנה מאז המעצרים של ראשי „סולידריות“ ועד להוצאת האיגוד מחוץ לחוק?

יש שתי אפשרויות. ניתן להניח כי המישטר הצבאי החליט להתקדם בשיטת הסאלמי - כלומר, צעד אחרי צעד, תוך זריית אשליות שהוא נכון לפשרה. האפשרות השנייה היא, כי היתה גם בתוך המימסד השליט התרוצצות בין גורמים מתונים וקיצוניים יותר. לדעתי, האפשרות השנייה סבירה יותר.

המישטר הצבאי הכריז שבקוון שבייתה או אפילו על הפגנה באיזור גדנסק, אפשר יהיה לשפוט אדם לחמש שנות מאסר. העם אינו פחד מזה?

הפולנים היו תמיד עם אמיץ מאוד, כפי שמוכיחים תולדותיהם וביחוד המרד הגדול נגד הגרמנים בורשה. לעיתים אף הובילם אומץ זה לצעדים בלתי-שקולים. כך, למשל, יתכן שהיתה תקופה בשנה שעברה שבה יכלה סולידריות להידבר עם האגף המתון במפלגה על תוכנית פשרה, כך נראה לי הדבר מתוך שיחות שהיו לי בורשה עם פעילי-ציבור שונים. כעת צריך כל סוציאליסט ודמוקרט להתייצב נגד הדיכוי הביורוקרטי של מעמד הפועלים בפולין.

אין נביא, אבל נראה לי ששום שילטון שם לא יוכל להחזיק מעמד, לאורך זמן, נגד רצון הרוב הגדול, וביחוד נגד רצון אותם מליונים רבים של פועלים, שהוא לכאורה מתיימר לדבר בשמם.

ברור לי לגמרי, שלפי החוק הישראלי לא יכול אדם לקבל עבודה בארץ ללא רישיון עבודה. ברור לי גם, שאם יש מקום-עבודה אחד ועליו שני קופצים - אחד ישראלי אורח הארץ והשני תושב-חוץ חסר רישיון עבודה - יתקבל הראשון, ובצדק.

אבל לא סוד הוא, שבלישכת-העבודה של העיר אילת לא עומדים אלפי אזרחים ישראלים לתפוש את מקומם של הזרים במלונות ובאתרי-הבניה שם. לכן פניתי אל גדי כ"ץ, ראש עיריית-אילת, ושאלתי אותו על עניין המיכשולים שמציבים לפני עובדים זרים בעיר, ועל הדרישה שיציגו רישיונות ואשרות.

קצר אחרי שידור הכתבה כמלודיוזיה, שבה התלוננו כמה מתושבי אילת על הערבים הגרים שם? השאלה הזאת מעלה לי את לחץ הדם לראש. היה פה כתב שראיין עשרות אנשים ובין כולם מצא גם ילדה קטנה ומופרעת, שאמרה שהערבים מסריחים. או מכולם הוא מצא לשדר דווקא את הקטע איתה. אין פה שום בעיה של ערבים, יש בעיה של 4,000 גברים רווקים - אגב, חלקם ערבים, אבל יש גם הרבה תאילנדים, אתיופים, הודים, נדמה לי שגם פקיסטאנים או אפגניסטאנים ו- אפילו מסין העממית - 4,000 הרווקים האלה, שכולם בגיל צעיר יחסית, יוצרים בעיה חברתית, אבל אין לה שום קשר ללאומיותם של האנשים. 4,000 רווקים בתוך עיר של 22 אלף אנשים זה חומר-נפץ חברתי.

דבר-אגב, מדוע הם לא יכולים להשיג רישיונות-עבודה? קודם הם צריכים להשיג רישיונות שהייה, כי תוקף האשרות שלהם פג.

אבל ערבים ישראליים לא צריכים רישיונות שהייה. עם ערבים ישראלים אין שום בעיה. הם ממשיכים לעבוד, תכתיב את זה, ואין שום כוונה להפסיק את עבודתם. חוץ מזה, אני רוצה להגיד לך, שההחלטה היא לא של עיריית אילת, אלא של שירות-התעסוקה, ויש מגמה כזאת גם בתל-אביב, ומה קורה בניו-יורק? האם ישראלי יכול לעבוד בניו-יורק בלי גרין קארד?

במשך השנה שעברה פורסם כמה וכמה פעמים שלהקת „סקסטה“ מתפרקת. סיפרו שחלק מהבנות כבר הגישו מיכתבי-פטרון. ולפתע אני רואה שיצא תקליט חדש שלהן. פגשתי את רותי בן-אברהם, אחת מחמש בנות „סקסטה“ ושאלתי אותה:

האם זה אפילו לדהקה שלכן, או שמא פריצת-דרך חדשה אל ליבו ואוזנו של הקהל הישראלי? זה לא אפילו וגם לא התחלה. זה פשוט המשך של הדברים שעשינו ואהבנו. יש בתקליט הזה שירים רבים שכבר בוצעו בעבר עליידי מבצעים אחרים. שירים כמו סתם יום של חול, הי טירילי, על הדבש ועל העוקץ, שיר נודר.

כל אחד מהשירים האלה כבר נמצא על איזה תקליט. אז מדוע שוב, בזה המיוחד?

אני חושבת שהצבע של הקולות שלנו הוא שונה, כל השירים עובדו במיוחד בשבילנו. עיבודים יוצאים מהכלל של יורם צדוק ואלדד שרים. תיראו שיר זה חומר גלם, חשוב מאוד מי איך מבצעים אותו.

תגיד לי, מה האמת בשמועות הסוככות כבר זמן רב שאתן מתפרקות?

כרנע אנחנו ממשיכות להופיע כרגיל. החוזה שלנו עומד להיגמר בעוד שיבוע חודשים. אם האמרגן יציע לנו חוזה שכדאי לנו - נמשיך. אם לא - נחליט או כולנו ביחד מה לעשות.

מה לאחל לכן?

„המשך מוצלח“, יתקבל בברכה.